

argumenter, som ministeren vil overbevise erhvervslivet om en frivillig ordning med, forsøge at overbevise Europa-Kommissionen. Det var i hvert fald en mulighed, som jeg synes man bør benytte sig af.

Så vil jeg stadig gerne have et svar om det med det principielle. Det er vel sådan, at en domssag ved EF-Domstolen i gennemsnit tager 2-3 år. Det vil faktisk sige, at hvis vi i Danmark vedtog det her, ville der være 2-3 år, hvor vi kunne have en national mærkningsordning, før EF-Domstolen eventuelt forkastede den. Men i de 2-3 år ville vi jo være med til at lægge pres på Europa-Kommissionen, og vi ville være med til at understrege, at det er noget, som Danmark ønsker at få, og det kunne måske også være noget, som kunne gøre, at vi hurtigere fik en fælles ordning i EU.

Var det ikke en vej at gå?

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Carina Christensen):

Helt kort til det første spørgsmål: Nej, jeg synes ikke, at det er principielt forkert, for det vidste vi, dengang vi meldte os ind i EU, og sådan vil det være nogle gange. Der er mange lande, der skal være enige, og sådan er det nu engang. Det, vi får ud af at være med i EU-samarbejdet, får vi til gengæld tifold igen. Det ved jeg godt Dansk Folkeparti ikke mener, men det mener vi altså.

Så er det rigtigt, at man kunne sige: Skulle vi ikke bare bryde EU-lovgivningen og lave vores eget nationale mærke, og kunne vi så ikke få en hel masse positivt ud af det, i hvert fald 2-3 år, indtil vi så ville tabe den her sag ved EF-Domstolen? Jeg mener, at det ville være meget, meget forkert af os, og det ville være en meget høj pris at betale for de danske forbrugere. For det, der ville ske i mellemtiden, er jo, at man arbejder videre med det fælles obligatoriske mærke nede i EU, og det er man i fuld gang med dernede her og nu.

Det, man ville gøre i det sekund, vi vælger at gå dansk enegang, ville være at isolere os fuldstændig. Så ville man sige, at Danmark skal vi jo ikke indgå i konstruktive forhandlinger med, for de vil ikke samarbejde med os andre. Der ville jo ikke være nogen, der ville lytte til os. Vi har så mange dygtige folk på det her område. Vi har jo brugt tid på at udvikle vores eget mærke; alle de eksperter, vi har siddende, ville der ikke blive lyttet til. Det vil sige, at vi ville ende med ikke at

få nogen indflydelse på, hvordan det fælles obligatoriske EU-mærke kommer til at se ud.

Det bliver så det mærke, vi til sin tid skal leve med. Det bliver det, der bliver den langsigtede løsning. Skal vi ikke få indflydelse på den? Det mener jeg er en rigtig vej at gå frem for en kortsiget her og nu-løsning.

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Vi siger tak til ministeren, for der er ikke flere korte bemærkninger. Vi går nu over til ordførerrækken, og den første ordfører er hr. Kurt Kirkegaard.

Kurt Kirkegaard (V):

I ordførerens fravær skal jeg læse ordførertalen op, og jeg vil allerede her til en begyndelse sige, at Venstre ikke kan støtte forslaget om et obligatorisk normalt ernæringsmærke. Det kan vi ikke, da et sådant mærke ganske enkelt ville være i strid med EU-lovgivningen på området.

Det er vigtigt at holde sig for øje, at de ret så stramme EU-regler er blevet til for at forhindre, at landene sætter tekniske handelshindringer op og dermed kan skabe en dyrere vare for forbrugere. I samme øjeblik skal man også huske på, at regler, der tilsyneladende ser godt ud i Danmark, måske ikke er det i praksis for øvrige europæiske lande, og at vi skal være varsomme med at påbegynde en vej, hvor alle EU's lande indfører specielle regler, der kan være skadelige for andre EU-lande.

I Venstre tager vi Danmarks medlemskab af EU meget alvorligt, og jeg synes derfor, at det er dybt problematisk, når man i dagens aviser kan læse, at Socialdemokraterne, som traditionelt står vagt om EU's lovgivning, nu flirter med at gøre op med alt, hvad partiet har stået for.

B 79 er en genfremsettelse, og sidst vi behandlede forslaget, sagde den daværende ordfører for Socialdemokratiet:

Der er nogle problemer ved forslaget, som Enhedslisten har fremsat, i forhold til EU-reglerne, der findes på området.

Der skal ikke herske tvivl om, at vi i Venstre er store tilhængere af at indføre en ernæringsmærkning i første omgang som en frivillig ordning i Danmark, men så snart det er muligt så gerne en obligatorisk mærkning på EU-plan. Jeg var derfor også meget skuffet, da især detailhandelen sidste år afviste at benytte de mærker, som den daværende familie- og forbrugerminister fremlagde. Et mærke, der efter Venstres mening